

dette Forhold ved at sige, at man „ikke kan billige“ det, end ved at sige, at det „passerer“.

Ordføreren: Det har været mig noget uventet at see inddraget under nærværende Sag Spørgsmaalet om Forholdet mellem Hans Majestæt Kongen og hans Ministre — et Spørgsmaal, der berører Kronens Prærogativer. Dersom virkelig Kongens Rettigheder nogenstunde skulde blive udsatte for Fare her i Landet, saa skal ganske vist Ingen være villigere end jeg til *ex nobili officio* og som Statsborger at gjøre mit Øverste for at værne om dem. Men det forekommer mig, at som Landssthingsmand, og som den, der nu beskæftiger sig med Spørgsmaal, vedrørende Revisionen og Decisionen af Statsregnskabet, ligge saadanne Spørgsmaal udenfor mit Hverv. Distnok kan man under Behandlingen af Statsregnskabet komme til at censurere Statsstyrelsen i mange Retninger; men jeg havde dog troet, at en af dem, man mindst kunde føle sig fristet til at slaae ind paa, var det indbyrdes, for os fjernere liggende Forhold, til hvis Varetagelse Andre staae nærmere end vi — Forholdet mellem Kongen og hans ansvarlige Raadgivere. For os er det nok, at selvsølgelig en Minister er ansvarlig for Udgivelsen af Penge, hvortil han ikke har vor Bevilling, og jeg troer da derfor, at vort egentlige og nærmeste Kald er at undersøge og drøfte det Spørgsmaal, om og hvorvidt Rigsdagens Privilegier derved ere blevne krænkede. Det er nu aldeles givet, at her foreligger en Udgift uden Bevilling af Folkerepresentationen, og vi have her et af de Tilfælde, hvoraf vi desværre have haft saa mangfoldige, hvori vi ere lige frem berettigede til at drøfte Spørgsmaalet, om vi finde, at en Udgift har været forsvarlig, eller om vi bør drage Bedkommende til Ansvar. Men jeg mener nu, at det, som her foreligger, er simpelthen et finantstelt Spørgsmaal, og forsaavidt man vil gaae ind paa at drøfte Prærogativerne, da er det kun Rigsdagens Berettigelse, vi have at varetage overfor Kronens ansvarlige Ministre, iøvrigt overladende til Kongen og hans Ministre, hvorledes de indbyrdes ville klare deres Mellemværende. Hvad forresten det sidstnævnte Spørgsmaal

angaaer, da er det Noget, som ikke vil kunne nægtes, at denne Sag ikke har været behandlet i aldeles correcte Former, men at den for nødne Competence skulde have manglet, tør jeg ikke driste mig til at paastaae, fordi der ikke foreligger Udskrift af Stadsraadsprotocollen. Jeg kan ikke drage i Tvivl, at den, som er officielt berettiget til at give et officielt Svar, nemlig den, som møder paa Finantsministerens Begne — Indenrigsministeren først har forvisset sig om sine øvrige Collegaers Samstemning med Hensyn til dette Spørgsmaal og kan have forvisset sig om, at Beslutningen ikke vilde møde Modstand fra Kongens Side, ligesom den ialtsald kunde finde Ratihabition *ex post facto*. Altsaa, Udgiften er gjort udenfor Finantsloven, og Spørgsmaalet er da: kunne vi billige denne Udgift. Jeg vil i denne Henseende ikke engang gaae saa vidt, som den ærede Landssthingsmand, der først reiste dette Spørgsmaal. Jeg mener, at vi have udtalt vor Mening saa mildt som muligt, naar vi sige, at Udvalget deler Revisionens Tvivl om, hvorvidt Modstanden imod den foreliggende Forsatningslov var en saadan, som kunde og burde mødes med væbnet Magt. Har der været Tanke om at stille disse stakkels 25 Soldater til Forsvar for Forsatningsloven, saa er det dabelværdigt; men det forekommer mig, at Svaret herpaa ligger i det blotte Tal; thi 25 Soldater saa mange Mile borte fra enhver Reserve vilde være en altfor ubetydelig Styrke til at intimidere, endstige til at fremkalde Virkning paa en Befolkning, der ingenlunde mangler Mod eller Stridslyst. Der kunde altsaa ikke være Tanke om at gjøre Andet end, som den ærede Indenrigsminister har benævnt det, at lade dem virke som Politimagt, og selv som saadanne mener jeg, at jeg, hvis jeg havde været med at votere derom, ikke havde givet min Billigelse dertil; thi jeg vilde have fundet det enten at være for Meget eller for Lidet. Men det kan ikke negtes, at, som det ogsaa er fremhævet i Udvalgets Betænkning, i en saa fjern Egn og ligeoverfor Kjendsgjerninger, som de foreliggende, var man berettiget til at nære Frygt, ikke for en Modstand, der skulde mødes med væbnet Magt, men dog for en saadan Ophidselse i Gemytterne,